

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΠΟΥΡΣΕΛ

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΡΩΤΟΣ...

ΜΕΣΑ στο βάθος της στενής, ύγρης και σκοτεινής αὐλῆς, στο μικρό του ισόγειο γραφείο, με τὸ τραπέζι του κοντὰ στο σκονισμένο παράθυρο, γιὰ νὰ βλέπη λιγάκι, ὁ Ἰσίδωρος Ζανβάλ ζοῦσε ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὰ χοντρά του κατὰστιχα, τὰ δεμένα με μαῦρο πανί. Ἡ μόνη του διασκέδασις, ὅταν ζαλιζότανε ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς, ἦταν νὰ σηκῶνῃ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ κυττάζῃ τὴν πρόσοψι τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου, πού τοῦ εἶχε σκεπάσει σ' ὅλη του τὴ ζωὴ, ὄχι μόνον τὸ δρόμο, τοὺς διαβάτες, τὴν κί-νησι, ἀλλὰ καὶ τὰ σύννεφα, τὸν ἥλιο, ὅλον τὸν οὐρανό!...

Στὸ μέγαρο αὐτὸ κατοικοῦσαν οἱ ἰδιοκτητὰι τοῦ μεγάλου παραγγελιοδοχικοῦ γραφείου, ὅπου ὁ Ἰσίδωρος ἦτανε λογιστής, ὁ κ. Ἑρμενζέ, καὶ ἡ γυναῖκα του, ἡ ὡμορφὴ κυρία Ἑρμενζέ, μιὰ γυναῖκα ἀγέρωχη καὶ μεγαλοπρεπῆς, ἕνα εἶδος βασιλίσσας γιὰ τὸν φτωχὸ, ἄσημο ὑπάλληλο, βασιλίσσας ἀπὸ ἕνα νεῦμα, ἀπὸ ἕνα καπρίτσιο τῆς ὁποίας ἐξηρτᾶτο ἡ τύχη του, ὅπως καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ὑπαλλήλων...

Γιὰ τὴν κυρία Ἑρμενζέ, τὴν πάμπλουτη, τὴν τρομερὰ ὑπερή-φανη αὐτὴν γυναῖκα, με τὶς δεσποτικὲς κινήσεις καὶ τὸ ψυχρὸ θλέμμα, ἡ ὁποία μολονότι πλησίαζε τὰ πενήντα, διατηροῦσε ἐν τούτοις τὴν ἐπιβλητικὴ τῆς καλλονῆ, πολὺ λίγα πράγματα ἤ-ξερε ὁ Ἰσίδωρος. Τὴν εἶχε δεῖ γιὰ πρώτη φορὰ στὸν γάμο της, ὅπου εἶχε κληθῆ, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του. Θυ-μότανε μάλιστα ὅτι τότε ἡ κυρία Ἑρμενζέ τοῦ εἶχε ζητήσῃ νὰ τῆς ξαναπῆ τὸ ὄνομά του, πράγμα πού εἶχε κάνει τὸν φτωχὸ ὑ-πάλληλο νὰ τὰ χάσῃ καὶ νὰ ἀ-πομακρυνθῇ γρήγορα-γρήγορα, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τὴν ξανα-κυττάξῃ.

Ἐκεῖνο τὸ πρῶν, χωρὶς νὰ εἶ-νε ζαλισμένος ἀπὸ τὰ νοῦμερα ὁ Ζανβάλ, σήκωνε συχνότερα ἀπ' ὅ,τι συνήθως τὰ μάτια του πρὸς τὴν πρόσοψι τοῦ μεγάρου, ὅπου τὰ παντζούρια ἦσαν κλει-σμένα, καὶ κύτταζε ἀποκλειστι-κὰ ἕνα παράθυρο, τὸ παράθυρο τῆς κυρίας Ἑρμενζέ.

Ἡ διευθύντρια, ὅμως, τοῦ εἶ-χαν πεῖ οἱ συνάδελφοί του, ὑπέ-φερε καιρὸ ἀπὸ τὴν καρδιά της καὶ ἡ κατάστασις της εἶχε ἐπι-δεινωθῆ ξαφνικά. Ὅχτώ μέρες τῶρα ἦταν κρεββατωμένη.

Τὸν Ζανβάλ ὡστόσο δὲν τὸν εἶχε συγκινήσει καθόλου ἡ εἶ-δησις αὐτῆ. Ἡ γυναῖκα αὐτῆ, ἦτανε διαρκῶς εὐγενικὴ με τοὺς ἄλλους, σ' ἐκεῖνον μόνον φερό-ταν σκληρὰ καὶ ἄσχημα. Τὸν σύζυγό της τὸν ἐπηρέαζε θα-θειὰ καὶ ἔτσι ἡ κρυφὴ ἀντιπά-θεια, πού, ἀγνωστο γιὰ ποῖο λόγο, ἔτρεφε ἡ κυρία Ἑρμενζέ κατὰ τοῦ φτωχοῦ Ζανβάλ, ἐκδηλώνονταν με ὅλους τοὺς δυνα-τοὺς τρόπους, με παρατηρήσεις, ἐπιπλήξεις, γιὰ τίς ὁποῖες δὲν τῆς θαστοῦσε κάκια ὁ καλόκαρδος ὑπάλληλος, ἀλλὰ τὸν ἔ-θλιβαν θαθειὰ. Δυὸ φορές μάλιστα — τὸ θυμότανε πολὺ καλὰ ὁ Ζανβάλ — ἡ σύζυγος τοῦ προϊσταμένου του τοῦ εἶχε δεῖξει τὴν ἀντιπάθειά της ἐντελῶς ἀπ' εὐθείας.

Ἡ πρώτη φορὰ ἦταν ὅταν ὁ Ζανβάλ ζήτησε ἀπὸ τὸν κύριο Ἑρμενζέ νὰ τοῦ ἀναθέσῃ νὰ ταξιδέψῃ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ κοταστήματός του. Ὁ διευθυντής του τὸν εἶχε καλέσει σπίτι του, στὸ ἰδιαιτέρὸ του γραφείο. Ἐκεῖ μπροστὰ στὴν ὡραία κυ-ρία Ἑρμενζέ, πού παρακολουθοῦσε σιωπηλῆ ἐντελῶς ἀδιάφορη τὴ συνομιλία τους, ὁ κ. Ἑρμενζέ προσπάθησε νὰ πείσῃ τὸν Ζαν-βάλ ὅτι δὲν εἶχεν ἀρκετὴ πρωτοβουλία γιὰ τὴ δουλειὰ πού ζη-τοῦσε καὶ σχεδὸν τὸν ἐπέπληξε, γιὰτὶ ἤθελε χωρὶς σοβαρὸ λόγο, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ γρηῃ μητέρα του καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ περιο-δεύῃ στὶς ἐπαρχίες.

Γιὰ δευτέρη φορὰ ἡ γυναῖκα τοῦ προϊσταμένου του τοῦδεῖξε τὴν ἀντιπάθειά της, ὅταν, στὰ σαράντα του χρόνια, ὁ Ζανβάλ σκέφθηκε νὰ παντρευθῆ.

Κάποια κοπέλλα καλὴ καὶ εὐγενικὴ, τοῦ φάνηκε ὅτι μπορού-σε νὰ φωτίσῃ με λίγες ἀχτῖνες εὐτυχίας τὴν σκοτεινὴ του ὑπαρ-ξι. Ἄλλ' ἡ κοπέλλα αὐτῆ εἶχε μητέρα καὶ μικρότερες ἀδελφές καὶ ὁ μισθὸς τοῦ Ζανβάλ δὲν ἦταν ἀρκετὸς γιὰ νὰ ζήσουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Ζήτησε λοιπὸν νὰ τοῦ κάνουν μιὰ αὔξηση. Ὁ

κύριος Ἑρμενζέ ὅμως καὶ πάλι τοῦ ἀρνήθηκε μπροστὰ στὴν ὡ-ραία κυρία Ἑρμενζέ, ἡ ὁποία παρακολουθοῦσε τὴ συνομιλία τοῦ ἀνδρός της με τὸν Ζανβάλ, σιωπηλῆ καὶ ἐντελῶς ἀδιάφορη, ὅ-πως καὶ τὴν πρῶτη φορὰ.

Ὡστόσο ὁ Ζανβάλ δὲν ἀπελπίστηκε. Συνηθισμένος νὰ μὴν ὑ-πολογίξῃ, παρὰ μόνον στὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν του ἐγκατέλειψε τὰ σχέδια τοῦ γάμου καὶ ἀρχισε νὰ ζῆ καὶ πάλι ὅπως πρῶτα.

Συχνὰ ὅμως, ἀπὸ τότε, ἀναρωτιόταν γιὰτὶ ἡ γυναῖκα τοῦ προϊσταμένου του τὸν μισοῦσε τόσο;

Τὴν ἴδια σκέψι ἔκανε καὶ τῶρα, καθὼς κύτταζε ἀπὸ τὸ γρα-φεῖο του τὸ παράθυρό της...

Τάχα τὸ ἐξωτερικὸ του, τῆς προκαλοῦσε ἀποστροφή; Βέβαια δὲν εἶχε τὴν ἀνοησία νὰ νομίζῃ ὅτι εἶνε ὡμορφος. Ἦξερε ὅτι ἦταν χλωμός, λόγῳ τῆς καθιστικῆς καὶ περιωρισμένης ζωῆς πού ἔκανε. Ἦταν ὅμως ψηλὸς, λυγερὸς καὶ γερός ἀκόμα. Γιὰ τὸν χαρακτήρα του τάχα τὸν ἀντιπαθοῦσε; Ναι, ἔτσι φαινότα-νε... Ἡ γυναῖκα αὐτῆ, περιφρονοῦσε τὴν ἀσήμαντη ζωὴ του, τὴν γεμάτη σιωπηλῆ ἐγκαρτέρησι.

Ἡ σκέψεις του θρῖσκονταν στὸ σημεῖο αὐτό, ὅταν μιὰ φωνὴ πίσω του, τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ.

— Κυρία Ζανβάλ, ἐλάτε γρήγορα, στὸ σπίτι, σᾶς... Σᾶς ζη-τεῖ ἡ κυρία!

Ὁ Ζανβάλ γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε ὅτι ἐκεῖνη πού τοῦ μιλοῦσε, ἦταν ἡ ἰδιαίτερη καμαριέρα τῆς κυρίας Ἑρμενζέ.

Ἐκπληκτος, νομίζοντας ὅτι δὲν εἶχε καλοακούσει, ρώτησε:

— Θέλετε νὰ πῆτε δηλαδὴ ὅτι με ζητᾶ ὁ κύριος Ἑρμενζέ;

— Ὁχι ὁ κύριος! ἀπάντησε με νευρικότητα ἡ καμαριέρα. Ὁ κύριος μόλις θγῆκε γιὰ νὰ φω-νάξῃ γιὰτροὺς γιὰ τὸ συμβού-λιο, γιὰτὶ ἡ κατάστασις τῆς κυρίας χειροτερεῖ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ... Σᾶς καλεῖ ἡ κυ-ρία!... Ἐλάτε γρήγορα μαζί μου...

Ὁ Ζανβάλ ἀκολούθησε τὴν καμαριέρα τόσο ταραγμένος, ὥστε δὲν ἔρριξε οὔτε μιὰ ματιὰ στὴ μικρὴ σκάλα καὶ στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους ἀπ' ὅπου περάσανε. Ἡ καμαριέρα ἀνοι-ξε μιὰ κρυφὴ πόρτα καὶ τὸν ἔ-σπρωξε μέσα, σὲ μιὰ μεγάλη πολυτελεῖ κάμαρα...

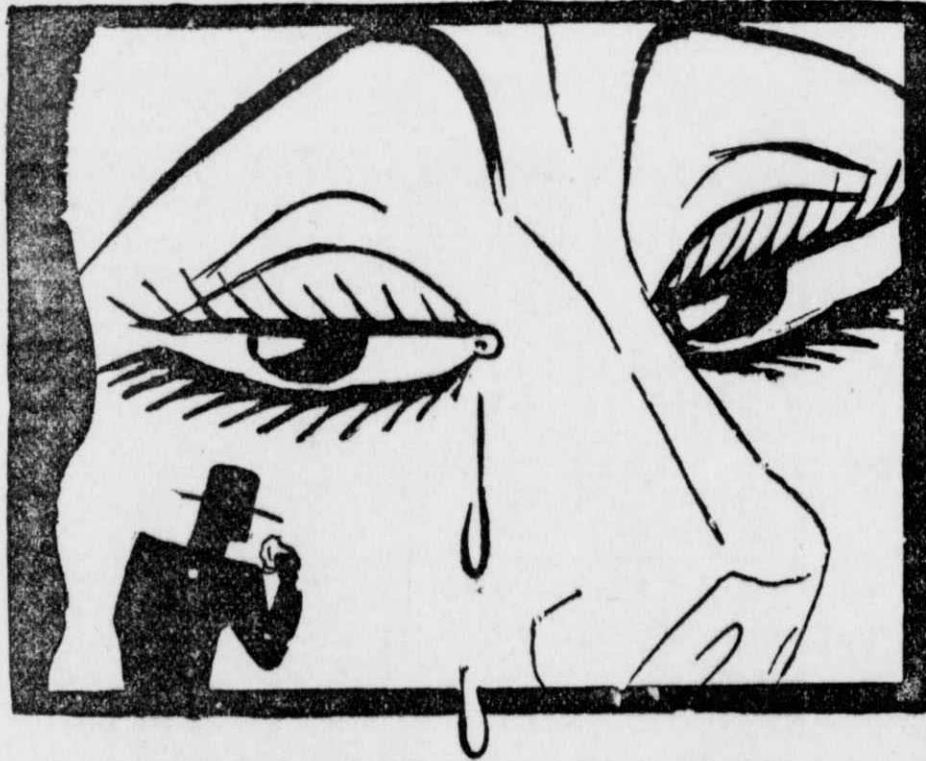
Ὅταν ἔκλεισε ἡ πόρτα, βρέ-θηκε μόνος μπροστὰ στὴν κυ-ρία Ἑρμενζέ — μιὰ κυρία Ἑρ-μενζέ σχεδὸν ἀγνώριστη — σω-ριασμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, με μάγουλα σκαμμένα, μάτια μαυ-ρισμένα, χεῖλη λευκὰ ἀπὸ τὸν πυρετὸ — ὡμορφὴ ὡστόσο ἀκόμα, ἀλλὰ με μιὰ ὡμορφιά πού δὲν προκαλοῦσε πειὰ παρὰ μόνον οἴ-κτο... Ἦταν ἐκεῖ δυὸ γιαιοτροί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας, με τὸ ρολοῖ στὸ χέρι, παρακολουθοῦσε τὸ σφυγμὸ της. Μόλις ὅμως παρουσιάστηκε ὁ Ζανβάλ, οἱ γιαιοτροὶ ἀπεσύρθησαν.

Ὁ Ζανβάλ κύτταξε τὴν ἄρρωστη ἀκίνητος καὶ τρομερὰ συγ-κινημένος. Ἐξαφνα ἐκεῖνη ἀνασηκώθηκε, ὅσο μπορούσε κι' ἄρ-χισε νὰ τοῦ μιλάῃ με φωνὴ σφυριχτῆ καὶ λαχανιασμένη, τόσο πού νόμιζες πὼς κάθε λέξι κάτι τῆς ξέσκιζε μέσα της:

— Θὰ πεθάνω, κύριε Ζανβάλ, καὶ θέλω νὰ σᾶς ζητήσω συγ-γνώμην, γιὰ τὸ κακὸ πού σᾶς ἔκανα. Ὑπῆρξα πάντα σκληρὴ καὶ κακιὰ μαζί σας. Ὅταν σᾶς ἀρνήθηκε ὁ ἀντρας μου τὴν αὔξηση, ἡ αἰτία ἦμουν ἐγώ. Ὅταν ἀρνήθηκε νὰ σᾶς ἀναθέσῃ τίς περιοδεῖες πάλιν ἡ αἰτία ἦμουν ἐγώ! Συνέτριψα ὅλη τὴ ζωὴ σας... τὸ ξέρω! Τριάντα δλόκληρα χρόνια σᾶς ἐκράτησα δυστυ-χιμένο καὶ αἰχμάλωτο μέσα στὸ σκοτεινὸ σας γραφείο, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ βλέπω κάθε πρῶν, ἀνασηκώνοντας τὴν κουρτίνα μου, τὸ ἀγαθὸ χλωμὸ σας πρόσωπο, πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο... Νὰ τί ἔκανα! Μὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔκανα, γιὰτὶ σᾶς ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρῶτη ἡμέρα πού σᾶς εἶδα καὶ γιὰτὶ κι' ἔπειτα ἐξακολουθοῦσα νὰ σᾶς ἀγαπῶ, ἀποκλειστικά, ζηλιάρικα, ἀγρια... — πολὺ ἄ-γρια — με ὅλη τὴν ὑπερήφανη κι' ἐγωιστικὴ μου ψυχὴ!...

Ἐτραύλιζε τὴν ἐξομολόγησι αὐτῆ, τρέμοντας δλόκληρη, ἀ- νυσηκώνοντας τὸ στήθος καὶ με μιὰ ἀφάνταστη ἀγωνία...

Συνέχεια στὴ σελίδα 48)

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 5)

πρόσωπο θά μπορούσε νά μᾶς βοηθήσει...

— Καί ποιό εἶνε αὐτό τό πρόσωπο; ἀπόρησε ὁ Τζών.

— Ἡ λαίδη Τσέστερ, τ' ἀπάντησε μ' ἀπάθεια ὁ ψυχίατρος. Μόνο αὐτή ἡ γυναίκα θά ἔκανε καλά τόν φίλο σας.

Ὁ Μπούλιν ἔμεινε σκεπτικός. Ἀλήθεια, ἡ λαίδη Τσέστερ ἦταν μιά ὑπερβολικά ρωμαντική καί πονετική γυναίκα. Ἴσως θά δεχόταν νά τοὺς βοηθήσει νά σώσουν τόν φίλο του. Καί στήν ἀπελπισία του κάθησε καί τῆς ἔγραψε ἕνα συγκινητικό γράμμα. Ἡ ἀπάντησις φυσικά δέν ἀργήσε νά ἔρθῃ. Ἡ ὡμορφὴ λαίδη ἀκούσε τὴν παράκλησι τοῦ Μπούλιν. Ἐγραφε μάλιστα ὅτι αὐτός ὁ ἔρωσ τοῦ Τσάρλυ τὴν εἶχε συγκινήσει ἐξαιρετικά κι' ὅτι ἔπειτα ἀπὸ λίγο πού θά γύριζε στὸ Λονδίνο θά ἤθελε πολὺ νά γνωρίσῃ αὐτὸν τὸν τόσο ἀφωσιωμένο θαυμαστή της.

Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Τσάρλυ ἄρχισε νά λαμβάνῃ κι' ἀπὸ ἕνα εὐγενικό καί τρυφερό γράμμα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ λαίδη Τσέστερ διασκέδαζε μ' αὐτὴν τὴν τόσο ρωμαντικὴ περιπέτεια. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ λίγον καιρὸ ἄρχισε νά νοιώθῃ κάποια συμπάθεια γι' αὐτὸν τὸν ἀγνωστο καλλιτέχνη πού τῆς ἔγραφε τόσο αἰσθηματικά γράμματα. Καί μιά μέρα κατάλαβε ὅτι κι' ἐκείνη τὸν εἶχε ἀγαπήσει μὲ ἕναν παράφορο ἔρωτα. Καί ὅπως ἦταν συνηθισμένη νά μὴ κρύβῃ τὰ αἰσθηματά της, δήλωσε μὲ εὐλικρίνεια στὸν ἄνδρα της:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔπαυσα νά σ' ἀγαπῶ. Καλύτερα λοιπὸν θά ἦταν νά πάρουμε διαζύγιο.

Καί πράγματι, χωρίσε ἀπὸ τὸν σύζυγό της καί γύρισε στὸ Λονδίνο. Ἀνυπομονοῦσε νά γνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπο πού τόσο τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ. Ὁ Τζών προετοίμασε τὸν Τσάρλυ γι' αὐτὴν τὴν δυνατὴ συγκίνησι πού θά δοκίμαζε. Καί ὕστερα ἄφησε τὴν λαίδη Τσέστερ νά ἐπισκεφθῇ τὸν ἐρωτευμένο ζωγράφο. Ὁ Τσάρλυ δέν πίστευε στήν εὐτυχία του. Ἐσφίξε τὴν ὡμορφὴ λαίδη στήν ἀγκαλιά του τρελλὸς ἀπὸ τὴν μεγάλη του χαρὰ.

— Αὐτὸ τ' ὄνειρό μου, τῆς δήλωσε ποτὲ δέν εἶχα τολμήσει νά τὸ ζωγραφίσω. Ἦταν κάτι πού ξεπερνοῦσε τὴν φαντασία μου. Ἦταν ἕνα ἔργο τοῦ μεγάλου ἐρωτός μου.

Καί φίλησε τρυφερά τὴν λαίδη Τσέστερ, τὴν μοναδικὴ γυναίκα πού εἶχε ἀγαπήσει καί ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ λίγο θά γινόταν σύζυγός του καί θά τὸν ἔφερνε πάλι στὸν κόσμο, πρὸς τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς!

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΟΒΕΡΜΑΝ

ΤΡΙΑ ΑΡΡΑΘΩΝΙΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 46)

ροῦσες νά με ἀπατήσης μ' ἕνα τέτοιο πλάσμα!...

— Σ' ἐξορκίζω, Ροζίνα, στάσου! οὐρλιαξε μὲ ἀπόγνωσι ὁ Μαρσέλ. Ἀκουσέ με! Ἦρθε νά πάρῃ τὶς φωτογραφίες της...

Μὰ ἡ Ροζίνα, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, τοῦ χτύπησε τὴν πόρτα στὰ μαῦτρα.

Ὁ Μαρσέλ σωριάσθηκε μισολιπόθυμος σὲ μιά πολυθρόνα. Ἐνας κρύος ἰδρώτας τὸν εἶχε περιλούσει.

— Μὲ κάνατε νά μαλώσω μὲ τὴν ἀρραθωνιαστικιά μου! στέναξε.

Ἡ Ραϋμόνδη, ὀλόχαρη, ἔρριξε μιά κραυγὴ θριάμβου:

— Θαυμάσια! Θαυμάσια! Κι' ἐμένα μ' ἄφησε ὁ ἀρραθωνιαστικός μου. Θά παντρευθοῦμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς γιὰ νά τοὺς ἐκδικηθοῦμε!...

Τὸ διαμέρισμα τοῦ νέου τῆς ἄρεσε. Ἐθγαλε τὸ καπέλλο της, ἔρριξε τὸ μαντῶ της πάνω στὸ ντιβάνι καί γονάτισε μπροστὰ στὸν ἄτυχο Μαρσέλ.

— Ποῦ... μὲ εἶχες δεῖ, ἀγάπη μου; Μ' ἀγαπᾶς ἀπὸ πολὺν καιρὸ; τὸν ρώτησε.

Μὰ ἐκεῖνος δέν εἶχε πειᾶ οὔτε τὴν δύναμι ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Τὸ μοιραῖο τὸν εἶχε συντρίψει. Κι' ἀρραθωνιάσθηκε τὴ Μπραϊζιέ...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙ ΤΑ Κ'ΤΑΛΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 40)

χωρὶς τὰ χτυπητά του ἄμφια καί διάβασε ἕνα χαρτί, τὸ «εξαφοριστικό» στοῦ νουοῦ τὸ πλήρωμα, πού ἀπὸ τὴν ἀγωνία, οὔτε ἀναπνοὴ δέν ἔπαιρνε:

Σύντομο καί λιγόλογο, σὺν στρατιωτικὴ διαταγὴ τὸ «εξαφοριστικό» αὐτό:

«Ἡπειδὴς ἡ Καραγιώργου, ἔχασε τὰ κ'τάλια κ' ἰέβγαλλι ἀφουρισμό.

Κι' ἡπειδὴ ἡ Καραγιώργου, ἠῆρησε τὰ κ'τάλια τ' πάει πούφ οὐ ἀφουρισμός!»

Καί ἔτσι ἀποκαταστάθηκε τὰ πάντα κ' ἡσύχασαν οἱ χωρικοὶ κ' ἡσύχασε κι' ὁ Ἄδης, ἡ Γῆ καί τὸ στερέωμα, πού εἶχανε γιὰ τοῦ Καραγιώργου τὰ κουτάλια ἐπιστρατευθῆ γιὰ μιά στιγμὴ...

Ἦσυχτοι τώρα κ' οἱ χωρικοὶ ξαναβρῆκαν τὴν παλῆν ζωὴ τους.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΝΑΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 35)

Οἱ ἐπιβάτες ἔσπευσαν ἀμέσως νά πληροφορήσουν τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος, ὅτι εἶχαν αἰχμάλωτο μέσα στὸ ἀμάξι τὸν Γαλαρικό.

Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος χάρηκε πολὺ καί τοὺς ζήτησε νά του τὸν παραδώσουν γιὰ περισσότερὴ ἀσφάλεια, ἐκεῖνος δὲ εἰς ἀντάλλαγμα θά τοὺς ἔδινε μιά ἀπόδειξι γιὰ νά μπορέσουν νά ζητήσουν ἀπ' τὶς ἀρχές τὴν ἀνάλογη ἀμοιβή.

Ὁ Γαλαρικό δέν ἔφερε καμμιά δυσκολία σ' ὅλη ἐκείνη τὴν διαδικασίαν. Ζήτησε μόνο νά τοῦ ἐπιτραπῇ ν' ἀφήσῃ ἕνα γραμματάκι στήν κυρία ντὲ Καστελμπάρκο...

Πράγματι πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτί, ἔγραψε μερικὲς λέξεις καί τὸ ἔδωσε στήν ὡραία συνταξιδιώτισσά του παρακαλῶντας τὴν νά τὸ διαβάσῃ, μόνο: ὅταν τὸ ἀμάξι θά προχωροῦσε ἕνα χιλιόμετρο παρακάτω.

Ἀποχαιρετηθῆκανε καί ἀποχωρίστηκαν. Τὸ ταχυδρομικὸ ἀμάξι συνέχισε τὴν πορεία του καί οἱ χωροφύλακες μὲ τὸν αἰχμάλωτό τους προχώρησαν πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος.

Πιστὴ στήν ὑπόσχεσί της ἡ Κορίννα ντὲ Καστελμπάρκο, ὅταν τὸ ἀμάξι προχώρησε δυὸ-τρία χιλιόμετρα, ἀνοίξε τὸ γράμμα πού τῆς εἶχε δώσει ὁ Γαλαρικό καί μὲ ἐνδόμυχη εὐχαριστίαι, διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Μὴν ἀνησυχεῖτε γιὰ μένα. Οἱ συνταξιδιώτες σας δέν ἔκαναν κανένα θρίαμβο. Ἐγὼ καλλιπᾶζω πρὸς τὸ λημέρι μου μὲ τοὺς συμμοριτες μου, πού τοὺς εἰδοποίησα νά μεταμφιεσθοῦν σὲ χωροφύλακες γιὰ νά μπερδέσουν νά μὲ ἀπελευθερώσουν χωρὶς νά χυθῆ αἷμα! Σᾶς χαιρετῶ καί εὐχομαι κάθε εὐτυχίαν.

ΤΑΛΑΡΙΚΟ»

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 6)

Ἐστερα ἔγειρε στήν πολυθρόνα της μισολιγοθυμισμένη μὴν ἔχοντας πειᾶ τὴν δύναμι, παρὰ νά μουρμουρίζῃ ἀδύνατα μὲ μιά ἱκετευτικὴ πνοή.

— Συγχωρήστε με!...

— Σᾶς συγχωρῶ.... Σᾶς συγχωρῶ!... ψιθυρίσει ὁ Ζανθάλ, χωρὶς κανένα δισταγμό, μ' ἕνα αὐθόρμητο κίνημα τῆς καλῆς καί ἀπλοϊκῆς του καρδιάς...

Καί τὸ εἶπε αὐτὸ ἀμέσως, σχεδὸν αὐτοστιγμει, ἔτσι γιὰ νά μὴ κἀνῃ νά ὑποφέρῃ, ἐξ αἰτίας του, οὔτε ἕνα λεπτό, ἡ γυναίκα αὐτὴ πού τὸν εἶχε θασανίσει τριάντα ὀλόκληρα χρόνια...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χτυπήματα ἀκούστηκαν σὲ μιά ἀπὸ τὶς μεγάλες πόρτες. Ἡ καμαριέρα ξαναπαρουσιάστηκε, ὠδήγησε γρήγορα τὸν Ζανθάλ στὸν σκοτεινὸ διάδρομο καί τὸν ἄφησε ἐκεῖ, ὡρα πολλή, σὺν τρελλό, χαμένον στὸ πιὸ σκοτεινὸ ὄνειρο, ὧσπου πάλιν ἡ ἴδια τὸν κατέβασε κάτω.

Στὴν εἴσοδο ὁ Ζανθάλ βρέθηκε πλάι σὲ τέσσερους ἀνθρώπους, τὸν κύριο Ἐρμενζέ καί τρεῖς γιαιτρούς.

Ὁ Ἐρμενζέ ἔλεγε:

— Σ' ὅλη της τῆ ζωῆ, τὴν προφυλάξαμε καί ἀπ' τὶς παραμικρότερες συγκινήσεις... Ὡστόσο φαίνεται πὼς πρὸ ὀλίγου ὑπέστη κάποιον μεγάλο κλονισμό, πού τὴν πλήγωσε καίρια... πού τὴν σκότωσε...

Καί ὁ Ζανθάλ σκεπτόμενος ὅτι τὴ συγκίνησι αὐτὴ τὴν εἶχε προκαλέσει ὁ ἴδιος μὲ τὴν παρουσία του, αἰσθάνθηκε γιὰ πρώτη φορά, στὴ ζωὴ του νά τὸν δονῆ καί νά τὸν συγκλονίξῃ, ἡ μεγάλη ἀνατριχίλα τοῦ ἔρωτος...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 9)

αὐτὸν τὸν δρόμο, στήν ἡλικία πού εἶνε...

— Ποιὰν ἡλικία; ἀποκρίθηκε ὁ δήμαρχος σκασμένος στὰ γέλια... Δέν εἶνε οὔτε τριάντα χρονῶν! Δέν τὰ ξέρετε; Εἶχε μεταμφιεσθῆ σὲ γέρο, γιὰ νά μὴ τὸν ἀναγνωρίσουν... Ἔτσι νόμισα κι' ἐγὼ, μὰ μόλις ἔφτασε στὸ Βέλγιο, κι' ἔθγαλε τὴν περρούκα του, ὁ γυιός μου βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα νέο κι' ὡμορφὸ παλληκάρι...

— Ἄ!... ψιθύρισε κατακόκκινη ἡ Νανίνα.

Καί τὴν ἴδια στιγμὴ, χωρὶς νά θέλῃ, στήν ἀνάμνησι τῶν λίγων ἐρωτικῶν στιγμῶν πού πέρασε μαζύ του, ἡ Νανίνα ἐδάκρυσε... ἐδάκρυσε πικρά!...

Ἄλλοίμονο, ποτὲ πειᾶ ἴσως δέν θά τὶς ξαναζοῦσε, δέν θά ξανάβλεπε τὰ ὡραία του μάτια...

Ὅταν ὁ κόμησ ντὲ Φρεμπῶ, γύρισε στὰ 1815 μαζύ μὲ τὸν βασιλέα Λουδοβίκο 18ο, ἦταν πειᾶ ὠριμος στήν ἡλικία καί εἶχε γκρίζα μαλλιά. Ἐφρόντισε ἀμέσως νά πληροφορηθῆ τί εἶχε ἀπογίνει ἡ δεσποινὶς ντὲ Σενιέλ... Κι' ὅταν ἔμαθε πὼς ἦταν πάντα ἐλεύθερη, πῆγε καί τὴν εἶδε, τὴ βρῆκε ἑλκυστικὴ ἀκόμα, μὲ ὅλα τὰ σαράντα χρόνια καί τὴν πῆρε γυναίκα του.

Ἔτσι πραγματοποιήθηκε γιὰ τὴ Νανίνα τὸ ὄνειρο τῆς νύχτας τῆς Ὑπαπαντῆς...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΑΛΕΒΥ